

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio

SO (del.) – Anna Grodzicka

Protokolant: – sekr. sąd. Ewelina Turlej

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego oraz oskarżyciela posiłkowego D. S.

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2023 r.

sprawy P. T., syna M. i M. z domu M., urodz. (...) w L.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 1 marca 2023 r. sygn. akt XVIII K 221/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego P. T. w ramach zarzuczonego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 3 października 2021 r. w W. na Pl. (...) w pobliżu wejścia na Dworzec PKP (...), posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci noża o długości ostrza ok. 20 cm usiłował dokonać zaboru mienia należącego do D. S. w ten sposób, że zażądał od pokrzywdzonego wydania posiadanych przez niego pieniędzy, a następnie wobec odmowy przez pokrzywdzonego spełnienia powyższego żądania, działając z zamiarem ewentualnym zabójstwa pokrzywdzonego zadał mu dwukrotnie ciosy nożem w lewy bok na wysokości klatki piersiowej (w linii pachowej środkowej i tylnej), powodując u pokrzywdzonego dwie rany klute tej okolicy oraz odnę opłucnową lewostronną wymagającą drenażu czynnego z wykładnikami zaburzeń układu oddechowego, przy czym do dokonania powyższego czynu nie doszło z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego nie nastąpił także z uwagi na udzieloną mu bezpośrednio po zdarzeniu pomoc medyczną, obrażenia doznane przez pokrzywdzonego stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu, a nadto powyższego czynu oskarżony dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne i za to P. T. na podstawie art. 13 § 1 k.k. w z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 października 2023 r. skazuje, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza karę 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności;

II. utrzymuje tenże wyrok w mocy w pozostałej części;

III. **na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 24 lutego 2022 r. godz. 06:55 do dnia 15 listopada 2023 r.**

IV. **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. O. Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, zawierającą 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed Sądem Apelacyjnym;**

V. **zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, obciążając wydatkami Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 230/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 marca 2023 r., sygn. akt XVIII K 221/22

Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść #na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione							
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.				
2.1.2. Fakty							
			Dowód ze wskazaniem numeru				

uznane za nieudowodnione			karty, na której znajduje się dowód.				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.					

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	I. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym dokonania zabójstwa, co spowodowało bezpodstawne	# zarzuty z pkt I – II i z pkt IV – VI niezasadne # zarzut z pkt III zasadny

uznanie oskarżonego za winnego przypisanego mu przestępstwa.

II. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na błędnej, niezgodnej z zasadami logicznego rozumowania ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonego, szczegółowo wykazane w pkt a) – d) petitum apelacji.

III. naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu poprzez przyjęcie, że jego działania wyczerpują znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. podczas, gdy prawidłowe ustalenia winny skutkować przypisaniem usiłowania dokonania rozboju.

IV. naruszenie art. 399 k.p.k. poprzez uzupełnienie kwalifikacji prawnej czynu o art. 280 § 2 k.k. bez uprzedniego poinformowania stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu w powyższym zakresie, co miało wpływ na treść orzeczenia ponieważ pozbawiło oskarżonego możliwości podjęcia obrony przed tak określonym zarzutem.

V. naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie pomimo zaistnienia nie dających się usunąć wątpliwości co do przebiegu zdarzenia i braku środków dowodowych pozwalających je wyjaśnić, co skutkowało błędnym uznaniem oskarżonego winnym zarzcanego czynu.

VI. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że istnieją przesłanki do zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie 6 000 zł i zadośćuczynienia w kwocie 70 000 zł, pomimo

	braku jakichkolwiek dowodów potwierdzających wysokość szkody oraz krzywdy pokrzywdzonego poza jego własnymi zeznaniami, co skutkowało zasądzeniem od oskarżonego kwot znacznie zawyżonych.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>Zarzut z pkt III jest zasadny. Zarzuty zawarte w pkt I – II i w pkt IV - VI nie są zasadne.</p> <p>Określona w art. 5 § 2 k.p.k. zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości istniejących w danej sprawie. Ma ona zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości, które w takim przypadku rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. Występowanie rozbieżności w materiale dowodowym nie może skutkować interpretacją ich na korzyść oskarżonego albowiem sprowadzałoby się do automatycznego dawania wiary dowodom korzystnym dla oskarżonego i odrzucaniu dowodów go obciążających. Dlatego też rozstrzygnięcie, w przypadku istnienia rozbieżnych dowodów co do okoliczności mających znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego, winno być zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.</p> <p>Uznając jedne z dowodów za wiarygodne, a inne za niewiarygodne sąd kieruje się – zgodnie z art. 7 k.p.k. – zasadą swobodnej oceny dowodów. Ustalenia faktyczne</p>		

tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione są na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest z wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd ma przy tym prawo dać wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, uznać je częściowo za wiarygodne lub odrzucić je w całości, byleby stanowisko swoje w tym przedmiocie należycie i przekonująco uzasadnił, a ocena tego dowodu była wszechstronna i wnikliwa, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i zebranymi w sprawie dowodami (tezy 6 i 7 do art. 7 k.p.k. w Komentarzu do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. Zbigniewa Gostyńskiego, tom I, str. 171 – 172, Dom Wydawniczy ABC, 1998). Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę, winien wykazać jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zgromadzony materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. z uwagi na zaniechanie analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego może być uwzględniony jedynie wtedy, gdy dotyczy pominięcia dowodów o istotnym znaczeniu dla wydanego rozstrzygnięcia.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość zaś przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (teza 19 do art. 438 k.p.k. w cyt. wyżej Komentarzu, tom II, str. 461 – 462).

Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania złożone przez pokrzywdzonego D. S.. Pokrzywdzony zeznał, że kiedy miał odejść od oskarżonego, aby zdążyć na pociąg, to ten, po odwróceniu się na chwilę plecami do niego, zażądał wydania pieniędzy, przy czym artykułując powyższe żądanie w ręku trzymał nóż. Gdy pokrzywdzony stwierdził, że nie ma gotówki, to oskarżony: „(...) kazał mi pokazać kieszenie, pokazałem te kieszenie,

były puste i w tym momencie mnie zaatakował. (...) Pierwszy cios udało mi się zablokować lewą ręką na wysokości klatki piersiowej. To działało się szybko, bo jak skończyłem pokazywać mu puste kieszenie, to ja odruchowo przyblokowałem ten pierwszy cios. Chciałem uciekać szybko. Chciałem go popchnąć i przewrócić, żeby utworować sobie drogę do ucieczki. W tym momencie złapałem go za odzież na wysokości klatki piersiowej, obydwoma rękami, ale że byłem pijany to razem z nim w tym momencie poleciałem na ziemię. Upadliśmy tak, że ja na niego upadłem. Chciałem się szybko podnieść i uciekać. W momencie, kiedy się podnosiłem to dostałem ten drugi cios. Zdążyłem się szybko podnieść i pobiegłem na stację Ś. po pomoc.(...) Jak oskarżony zażądał pieniędzy trzymał nóż prosto, ostrzem skierowany w moją stronę, nóż trzymał na wysokości swoich bioder, że wystarczyło tylko pchnąć.” (zeznania złożone przez D. S. na rozprawie przed Sądem Okręgowym). Powyższe zeznania korespondują z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego w postępowaniu przygotowawczym w dniach 3 października 2021 r., 7 października 2021 r. i 19 października 2021 r. Należy pamiętać, że przedmiotowe zdarzenie miało dynamiczny przebieg a tym samym zrozumiałym jest, że pokrzywdzony nie był w stanie precyzyjnie opisać każdy jego fragment, w tym uderzenie oskarżonego po tym, jak ten zaatakował go nożem. W postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzony zeznał, że pierwsze uderzenie nożem: „(...) trochę przyblokowałem. Czuję, że ostrze noża wbiło mi się w lewy bok. Odbiłem jego rękę, w której miał

nóż. Broniąc się chyba zadałem mu pięścią dwa uderzenia w głowę na wysokości lewego oka. Chwyciłem go za ubranie oburącz i przewróciłem na ziemię. Chciałem go przewrócić aby móc uciec. Niestety ja przewróciłem się również. (...). Jak się podnosiłem on zadał mi nożem drugi cios.” (przesłuchanie z dnia 19 października 2021 r.). Po odczytaniu tych zeznań na rozprawie pokrzywdzony je potwierdził i dodał, że mogło to mogło być w sytuacji kiedy: „(...) blokowałem ten cios i odruchowo go uderzyłem”. Jednocześnie pokrzywdzony kategorycznie stwierdził: „Innej sytuacji nie mogło być bo ja nie atakowałem oskarżonego” (protokół rozprawy). Zeznania pokrzywdzonego w zakresie dotyczącym zdarzeń mających miejsce do momentu wyciągnięcia noża przez oskarżonego i zażądania oddania pieniędzy korelują z zeznaniami pokrzywdzonego.

Biegła z zakresu medycyny sądowej w opinii sporządzonej w postępowaniu przygotowawczym stwierdziła, że pokrzywdzony w wyniku zdarzenia doznał min. dwóch ran kłutych klatki piersiowej po stronie lewej (w linii pachwowej środkowej i tylnej), które spełniają kryteria ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, w rozumieniu art. 156 § 1 k.k. Do powstania ran kłutych klatki piersiowej doszło w wyniku działania narzędzia ostrego, kończystego, np. takiego jak nóż (opinia biegłej M. K. k. 426 – 435). Podczas przesłuchania na rozprawie biegła wyjaśniła: „Biorąc pod uwagę, iż charakter zdarzenia był dynamiczny nie jest możliwym wskazanie dokładnej pozycji ciała, w jakiej znajdowali

się względem siebie pokrzywdzony i oskarżony. Biorąc jednak pod uwagę zeznania pokrzywdzonego, a także oskarżonego, mogły one powstać w okolicznościach wzajemnego położenia ciał, jak było to opisywane przez pokrzywdzonego i oskarżonego” (protokół rozprawy).

Sąd Okręgowy był uprawniony do poczynienia ustaleń faktycznych na podstawie relacji D. S. i odmówić wiary wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącym jego zachowania po wyciągnięciu noża i zażądaniu od pokrzywdzonego wydania pieniędzy. Należy zauważyć, że wyjaśnienia oskarżonego ewoluowały. W postępowaniu przygotowawczym wyjaśnił on, że po tym jak z pokrzywdzonym przewrócili się na ziemię miała miejsce szarpanina oraz, że nie wie: „(...) jak to dalej było z tym nożem, czy ja go dźgnąłem, czy on się nadział” „On siedział na mnie, a ja się szarpałem, żeby wydostać się spod niego i cały czas nóż trzymałem. Otrzymałem od niego cios w twarz, może z dwa, trzy. Nie wiem w jaki sposób doszło do zadania mu tych ran” (k. 551 - 554), a także: „Doszło do szarpaniny między mną a poszkodowanym, upadliśmy na ziemię. (...) On mnie lewą ręką przyduszał a prawą mnie bił. (...) Nie wiem, w którym momencie on dostał tym nożem” (przesłuchanie podczas posiedzenia w dniu 25 lutego 2022 r. w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania k. 560 – 561). Na rozprawie z kolei oskarżony jednoznacznie stwierdził, że po tym jak zażądał od pokrzywdzonego wydania pieniędzy to: „Poszkodowany się na mnie rzucił (...) ja poleciałem na plecy, poszkodowany był na mnie, uderzył mnie dwa razy w twarz i dopiero noża użyłem” oraz, że pokrzywdzony: „(...) zadawał mi

ciosy. (...) Pokrzywdzony zadawał mi ciosy prawą ręką, jego druga ręka trzymała mnie za szyję albo miał rękę położoną na mojej klatce piersiowej. (...) Użyłem noża, bo zostałem zaatakowany przez pokrzywdzonego, wbilem mu w bark, żeby ze mnie zszedł” (protokół rozprawy). Nie ulega wątpliwości, że oskarżony był zainteresowany w złożeniu korzystnych dla siebie depozycji w zakresie tej części zdarzenia, która skutkowałą postawieniem mu zarzutu usiłowania zabójstwa z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. Odnosząc się do depozycji oskarżonego, złożonych na rozprawie, biegła M. K. zauważyła, że: „(...) bark pokrzywdzonego znajdował się znacznie wyżej niż boczna powierzchnia klatki piersiowej” (protokół rozprawy). Biegła po zapoznaniu się z okazanymi jej zdjęciami pokrzywdzonego stwierdziła następnie: „(...) nie można w sposób jednoznaczny wykluczyć, mając na uwadze lokalizację rany, iż zamiarem oskarżonego było zadanie ciosu w bark” (protokół rozprawy). Tego rodzaju hipotetyczne stwierdzenie biegłej, w sytuacji, gdy faktycznie nie doszło do zadania pokrzywdzonemu ciosu w bark, nie oznacza, że Sąd Okręgowy z naruszeniem zasad określonych w art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącym okoliczności w jakich zadał on ciosy nożem pokrzywdzonemu. Nie można też pominąć, że pokrzywdzony nie znał wcześniej oskarżonego i nie miał żadnego interesu w składaniu tendencyjnych zeznań, w tym, iż pierwszy cios nożem został mu zadany bezpośrednio po tym jak okazało się, że nie miał pieniędzy w kieszeniach, a zatem zanim

doszło do upadku pokrzywdzonego i oskarżonego.

Sąd pierwszej instancji zasadnie też ustalił, że depozycje oskarżonego, iż po zdarzeniu szybko uciekał, będąc w amoku (wyjaśnienia podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania) – nie są miarodajne. Oskarżony bowiem wyjaśnił, że po ucieczce pokrzywdzonego: „(...) poszedłem pod (...) i się przebrałem tam, tzn. zmieniłem bluzę i kurtkę, żeby mnie kamery nie wypatrzyły (...)”, a po powrocie do domu spalił kurtkę: „by nie doszli do mnie” (dalsze wyjaśnienia oskarżonego podczas posiedzenia w przedmiocie tymczasowego aresztowania). Powyższe świadczy, że z punktu widzenia własnego interesu, oskarżony postępował w pełni racjonalnie, tak aby utrudnić zidentyfikowanie i zgromadzenie dowodów go obciążających. W taki sposób nie zachowuje się sprawca, który ucieka z miejsca zdarzenia, będąc zaskoczony jego przebiegiem.

Biegła M. K. stwierdziła, że do spowodowania u pokrzywdzonego ran kłutych niezbędne było użycie co najmniej średniej siły (opinia pisemna sporządzona w postępowaniu przygotowawczym). Oskarżony zadając z taką siłą dwa ciosy nożem o długości ostrza ok. 20 cm w okolice klatki piersiowej pokrzywdzonego, pierwszy gdy obaj stali naprzeciwko siebie, a drugi, gdy wyżej wymienieni leżeli, musiał przewidywać, że mogą one skutkować śmiercią pokrzywdzonego i z tym się godził. Sąd Okręgowy trafnie podniósł, że oskarżony miał świadomość, iż zadawanie uderzeń nożem w okolice, gdzie znajdują się istotne dla życia narządy i

naczynia krwionośne stwarza realną możliwość spowodowania śmierci pokrzywdzonego. Nie można też pominąć, że drugi cios nastąpił, gdy pokrzywdzony leżąc na oskarżonym chciał się podnieść, aby uciec. Należy pamiętać, że pokrzywdzony po tym jak oskarżony zadał mu pierwszy cios nożem miał prawo go zatrzymać i w tym celu użyć siły fizycznej. Tymczasem oskarżony leżąc na ziemi nie tylko nie wypuścił noża z ręki ale zaatakował pokrzywdzonego zadając mu kolejny cios nożem.

Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał nie tylko znamiona przestępstwa polegającego na usiłowaniu popełnienia zbrodni zabójstwa z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. lecz także przestępstwa rozboju z art. 280 § 2 k.k. Ma rację skarżący, że skoro w kwalifikacji czynu zarzuconego oskarżonemu w akcie oskarżenia nie wskazano art. 280 § 2 k.k., to zgodnie z treścią art. 399 k.p.k. należało w toku rozprawy uprzedzić oskarżonego o możliwości zmiany w tym zakresie kwalifikacji prawnej czynu. Uchybienie powyższe nie miało jednakże wpływu na realizację przez oskarżonego prawa do obrony. W czynie zarzuconym jest bowiem mowa, że oskarżony działał z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego w związku z dokonaniem na jego osobie rozbojem. W tej sytuacji brak uprzedzenia oskarżonego o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu przez jej uzupełnienie o przepis art. 280 § 2 k.k. nie skutkowało obrazą przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku.

Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że podczas zdarzenia dysponował

on gotówką w kwocie ok. 90 zł, z tym, że nie miał on tych pieniędzy w kieszeniach kurtki (protokół rozprawy). Jednocześnie należy zauważyć, że z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego nie doszło do zaboru pieniędzy posiadanych przez pokrzywdzonego, a tym samym przestępstwo rozboju nie wykroczyło poza stadium usiłowania. W powyższym zakresie należało zatem dokonać stosownej modyfikacji w opisie czynu przypisanego oskarżonemu oraz w podstawie prawnej skazania.

W związku z koniecznością dokonania wyżej wymienionych zmian w opisie i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd pierwszej instancji, Sąd odwoławczy był obligowany do zawarcia w wyroku odwoławczym orzeczenia o karze. W tym zakresie Sąd Apelacyjny uwzględnił:

- kilkukrotną karalność oskarżonego min. za przestępstwa penalizowane w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przestępstwa przeciwko mieniu, w tym za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. (wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. IX K 1002/14) oraz z art. 280 § 1 k.k. (wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 27 września 2017 r., sygn. II K 151/14),

- działanie przez oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k.,

- wysoką społeczną szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu z uwagi na dążenie do osiągnięcia korzyści majątkowej z jednoczesnym pogwałceniem

najbardziej podstawowych norm i zasad związanych z ochroną życia i zdrowia innego człowieka oraz całkowitą obojętnością co do losu pokrzywdzonego, którego oskarżony dwukrotnie ugodził nożem,

- brak jakiegokolwiek refleksji i skruchy ze strony oskarżonego.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny uwzględnił, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego, przypisany mu czyn nie wykroczył poza fazę usiłowania, a biegli lekarze psychiatrzy rozpoznali u niego osobowość nieprawidłową typu dyssocjalnego (k. 746).

Po uwzględnieniu powyższych okoliczności Sąd Apelacyjny na podstawie przepisów powołanych w wyroku odwoławczym wymierzył oskarżonemu P. T. karę 14 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w oparciu o art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego, tytułem środka kompensacyjnego, odszkodowanie w wysokości 6 000 zł i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w wysokości 70 000 zł. Sąd meriti wysokość szkody ustalił w oparciu o zeznania pokrzywdzonego, który wskazał, że przed zdarzeniem był zatrudniony w charakterze pracownika magazynowego, na podstawie umowy zlecenia i zarabiał ok. 5 000 zł miesięcznie, a po opuszczeniu szpitala przebywał przez miesiąc na zwolnieniu lekarskim. Z kolei po powrocie do pracy ból uniemożliwił mu jej wykonywanie, co zmusiło go do zrezygnowania z pracy przez okres kolejnych trzech miesięcy. Sąd Okręgowy zeznania te uznał za wiarygodne i na ich podstawie ustalił wysokość szkody poniesionej przez

pokrzywdzonego. Sąd pierwszej instancji był uprawniony do poczynienia ustaleń co do zaistniałej szkody i jej wysokości li tylko na podstawie zeznań pokrzywdzonego i uznając relację pokrzywdzonego za wiarygodną nie był obligowany do żądania dostarczenia przez pokrzywdzonego dokumentów o wysokości zarobków. Skarżący w apelacji nie zawarł argumentów podważających miarodajność zeznań pokrzywdzonego co do faktów związanych z jego zatrudnieniem i wysokością osiągniętych zarobków. Nadto skarżący w ramach postępowania sądowego, mając ewentualne wątpliwości co do powyższych zeznań pokrzywdzonego, mógł złożyć w tym zakresie stosowne wnioski dowodowe. Nie ulega wątpliwości, że zaatakowanie pokrzywdzonego nożem i spowodowanie u niego poważnych obrażeń ciała skutkowało nie tylko cierpieniem związanym z procesem leczniczym i wynikającym stąd stresem, ale też traumatycznymi wspomnieniami, strachem, obawami i nieufnością w kontaktach z innymi osobami, co przekłada się na trudności w prawidłowym funkcjonowaniu w życiu społecznym. Tym samym nie było potrzeby udowodnienia przez pokrzywdzonego, poprzez dostarczenie stosownych dokumentów, że po zdarzeniu korzystał on z pomocy psychiatrycznej. W żadnej mierze zasądzone na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienie w wysokości określonej w zaskarżonym wyroku nie może być uznane za nadmierne i brak jest podstaw do jego obniżenia.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego.	# zasadne # częściowo zasadne # niezasadne	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Z przyczyn wskazanych wyżej wniosek zawarty w apelacji nie mógł zostać uznany za zasadny.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Omówiony wyżej.	

Zwięźle o powodach zmiany.	
Omówione wyżej.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
P. T.	III - V	<p>Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności.</p> <p>Na podstawie § 3 i § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714) zasądzono wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.</p> <p>Z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego oraz wysokość orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 626 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983</p>

r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) został on zwolniony od kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami w tym zakresie obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS

Sławomir Machnio Adam Wrzosek Anna Grodzicka

1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie o winie		
1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2 Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana